

FOIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUË-ORI

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria 12 corone
 Pentru România și străinătate . . . 17 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR:

IOAN BACIU
 preot.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiunile de 3 or. ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor.; 200 cuvinte 8 cor. și mai sus 10 corone

Un suflet pocăit.

— Novelă. —

III.

La patul său de morte își reamîntea Ludovica cum Paulus a strigat: „Mai bine rămânem sărac, încăi muream mai liniscit. O bogăție câștigată astfel nu putea să-mi aducă, decât desperare și durere!!“ și când Paulus a sfârșit... era mort.

Și fata acestui om, Zoe, după 14 ani alungă pe verișora sa Melania fără milă, nu-i bagă în seamă lacrimile și nesocotesce durerea și dorința propriei sale mame.

Generalul Flaviu după ce eși din castel, pe drum către moșia sa începu a medita în fundul trăsuri:

— E minunată ființă Zoe asta. Are caracter firm, voință ne-strămutată și e mândră ca o regină... Și pe lângă toate acestea e bogată... foarte bogată. Ar fi o bună parte pentru mine, un om care vorbind adevărul nu am prea cruțat în tinerețe și din ceea-ce mi-a rămas dela părinți, jumătate a dispărut spre a nu se mai reîntorce.

* * *

Melania după ce fu alungată, apucă o cărare a pădurii, carea se nimeri. Merse timp de o oră până-și veni în fire.

Era deprimată cu totul. Sorele s'eruta munții cărunți și brazi codrilor dădeau frământ. O vegetație splendidă desmierda lumina ochilor și murmurul padurilor fermeca auzul.

Ce se mă fac? începu a vorbi cu sine Melania. Incătrău se mă întorc? Unica mătușă ce aveam e pierdută pentru mine. Fata ei chiar m'a alungat. Se mă mai întorc ore cum ținea tata. Se-mă mai cerc norocul înc'odată ore? Inima ce nu s'a îndoișat întăiu, ore se va muia a doua oră?... Ce se me fac D-șeule?! Numai tu mi-ai mai rămas! Ce se mă fac?!...

— Se sperez, mereu se sperez, se auzi un glas în apropierea ei și un june blând apără din dreapta cărării.

Era căldură, Silviu se odichnea sub un arbore frumos lângă

cărare și auzi tot monologul Melaniei. El găci îndată, că stă în fața unei nenorocite și auzînd frumoșele esclamațiuni crescînesci. Ce se mă fac D-șeule? Numai tu mi-ai mai rămas!... se cređu în drept a răspunde: Sperăză!... mereu sperăză!!...

— Dacă ți-ai pierdut toate fericirile ce ai avut, dacă inima ți-se stânge de durere, dacă aceia, cari ar trebui se-ți fie rașim la suferințe te părăsesc, dacă în sfîrșit te simțesci, că ți-se clătina terenul sub picior; că abisul se deschide și te-ascăptă, nu despera, căci acest lucru nu-i vrednic de om. Credința în mântuire se nu te părăsescă, că părăsita nu esci încă.

Părăsît e numai acela, pe care D-șeu l'a uitat.

Pe d-ta nu te-a putut uita, continuă Silviu, nu, căci D-șeu nu uită pe cei ce-l preamăresc pe el și ascăptă ajutorul lui.

Melania se încăldea... i-se părea că aude pe tatăl său vorbind, privi în fața celui ce-i da mângăiere și ochii ei mari și posomorîți se înseninară.

Doșne, ce privire întălmiră ochii ei! Atăta bunătate și linisce ceti ea în ochii tinerului ce-i ținea cărarea, și atăta dulcătă conținea glasul lui, încăt pe un minut-două 'și uita toate suferințele îndurate, tot disprețul de care fu părtaşă la castel și se simți de nou renăscîndu-se sub acea privire.

— Cine esci d-ta, care-mă apară ca un ânger apărător în cele mai grele și amară cėsuri ale vieții? șopti ea lui Silviu.

— Un om, care mi-am luat pe umeri sarcina de a mângăia pe cei sdrobiți la inimă, de a tinde ajutor celui doședit, de-a răbda cu cei-ce răbdă în acesta vale a plângerilor și a plânge cu cei-ce plâng. Un om, care m'am devotat statului preoțesc, cu gândul și propusul de a lupta în totă viața în contra curentului acestei lumi, ce atăta ne îmbie și așa de puțin ne dă, atăta ne promite pentru a ne înșela totdeșuna și atăta ne desmerdă pentru a ne sdrobi apoi adese ori inima.

Sun candidat de preot din Rotunda, Silviu Dorotescu.

Acum Melania incredință cu inima liniscită ca și când ar vorbi unei mamă, începu a-i istorisi durerile prin cari a trecut și când sfârși dise:

— Și acum iată-mă singură, alungată dela aceea ce a fost soră dulce tatălui meu, alungată de chiar vara mea, căreia nici o greutate nu i-aș fi făcut prin ființa mea de față și care ar fi putut face din mine o ființă fericită și îndestulată!

— Mai înainte venind singură pe cărarea pădurii, diceai că tatăl d-tale ți-a dis pe patul de morțe: „Tu se nu te lași de te va alunga, tu se mergi de te va alunga, dar iarăși se te reintorci. Vino cu mine! reintorcete! Ne vom ruga amândoi. Rugăciunea alor doi, alor mai mulți și de însuși Dumnezeu e ascultată mai bine. In loc de unul se vor ruga doi și inima ce impetrită a ramas la glasul unuia, pote se va deschide când doi cu înțetire se vor ruga.

Peste două ore Silviu și Melania din nou băteau la ușa d-nei și d-rei M.

La intrarea lor, Zoe, neînduplecata Zoe, păli.

— Iertare! vă cerem iertare amândoi începu Silviu, pentru îndrăsnela noastră. Am întâlnit pe acesta orfană plângend prin pă-

duri, m'am îndoișat și am venit ca unindu-ne rugăciunile nostre, se vă implorăm iertare și se vă înduplecăm la o faptă bună și plăcută lui D-deu.

Zoe plecă privirea și roși.

Silviu observă acesta, căpătă curaj și continuă.

— Spectabilă d-șoră! Cu deosebire cătră d-ta mă adresez. Vă rog din inimă fericiți! și faceți-ve fericită! Nu există, mă crede, o fericire sufletescă mai înaltă, mai sublimă, ca ceea-ce provine din gândul că ai împărțit fericire și noroc cuiva.

Vă cer, vă implor protecția acestei nefericite in firma convingere, că prin protecția d-tale două ființe vor deveni forte fericite. Și mă credeți, că nu va fi fericirea protejatei, nici pre departe așa de înaltă ca a protectorei! „Gândul că ai făcut bine” procură momente de un deliciu necunoscut altora, decât numai inimilor ce au avut fericirea înaltă de a resimți acesta bucurie... care-l ridică pe om la D-deu.

Acum Zoe se ridică măiestosă și înaltă cum era, privi adene în ochii tinerului și dise superbă, de și glasul îi tremură puțin.

— Esci egoist d-le Silviu! veți că esci egoist și d-ta.

— Nu vă înțeleg, răspuse cu respect tinerul.

Ocol de câmp ce se pote strămuta ușor.

— Și m'ai putea înțelege. Un om cu inteligență mai puțină ca a d-tale, încă m'ar putea înțelege.

— Alusiunea o înțeleg spectabilă d-șoră; răspunși cu vorbele mele din timpul furtunii, dar dacă v'ați simțit atinsă prin acelea, vă implor iertarea.

— Esci iertat, dar vreu se mă înțelegi și d-ta in cazul de față. D-ta vorbesci numai de două fericiri, de fericirea protejatei și a protectorei și nu amintesci și de fericirea d-tale, de nespusa d-tale fericire, la gândul că d-ta ai fost acela, prin care s'a produs acestea fericiri; deci d-tale îți vine cea mai înaltă parte de fericire!

... Și Zoe părea cu totul schimbată. E vorba in sfânta noastră religione despre frăția, gratis-data. Acesta grația alui D-deu pare-că a descins de câteva minute in inima Zoei și fata neîndurătoare de adă diminetă a făcut loc altei ființă cu totul noua.

— Adevărat! răspuse Silviu cuvintelor Zoei, adevărat! dar mă gândeam in momentul acesta așa de puțin la mine.

Dovadă insă de fericirea mea, începu tinerul ca estasiat! sunt simțemintele ce mă stăpânesc in acest minut... și ochii lui mari începură a se umezi. două lacrimi își luau isvorul din ei.

Domnișoră! fi binecuvântată! Văd că primesci și iai in apărare pe acesta sermană copilă. Dumnezeu nu-ți va lăsa nerăsplătită fapta. Da, m'ai făcut fericit și pe mine... îți mulțămesc și te asigur că-ți păstreți cea mai adene recunoscință. De adă in colo inaintea mea esci ânger, ânger ce împarți fericire!

In genunchi Melanie! in ghenunchi!! Dă mulțamită verișorei tale, care pe mine m'a iertat dacă i-am greșit, iar pe tine te ia sub aripile ei de ânger, cari te vor scuti in tote zilele vieții tale!

Melania era la picioarele Zoei. Bătrâna uimită plânga de fericire, iar tinerul ridică cu respect și religiozitate mână Zoei la buzele sale.

Fu acesta un moment de nespusă fericire pentru toți.

Zoe își închisă ochii... Nici-odată in viață nu simțise ceea ce in momentul acesta simți. Mâna ei albă se odichni câteva minute in mânilor lui Silviu.

— Rădicăte! dise in urmă falnica Zoe. Nici-odată la picioarele mele nu vei mai cădea, vreau se fi asemenea mie! Vreau se fi sora mea, se am și eu o soră. Incep a simți de pe acum, că acesta o se mă fericescă. Dar fivei tu in stare se răbdă caprițiile

mele, de cari de sigur anevoie mă voi putea desbrăca. Putevi tu răbda mânia mea în césurile negre ce mă stăpănesc câte-odată. Nu ți-ar fi ore mai bine liberă? Te asigur că nici atunci nu te-ai părăsi. Îți dau voie, alegeți!

Îți stă înainte „robia la mine” sau „libertatea deplină” căci despre subsistența ta în amândouă casurile mă voi îngriji.

Melania se ridică, îi prinse amândouă mâinile, le sêrută ferbinte, apoi mai mult strigă decât vorbe.

— Aici, aici vreau să rămân, așa mi-a poruncit și tată' meu; dar mai virtos așa-mă poruncește inima mea. Îți voi fi ceva mai mult decât un câne și ceva mai puțin decât o soră, îți voi fi robă fericită de a servi o astfel de domnă!

Silviu privi spre ceriu. Mulțamea lui D-șeu, iar Melania în timpul scesta sbura în brațele mătușei sale, carea amețită de bucurie le deschisese de mult nefericitei sale nepote.

... Și scena ce urmă fuse așa de sublimă, cât péna în zăclăr se încercă a o descrie. Înaltele fericiri numai se simțesc dar descrie nu se pot!

Mamă și fată se îmbrățișau. Mama mulțamea cu lacrimi în ochi ficea și dicea: Odichnesce la sinul meu odraslă iubită. Iată ađi te recunosc... abia ađi te recunosc! Ce fericită mă simțesc! Tu ești copila mea iubită, pe carea te-am legănat, te-am purtat pe brațe și te-am învățat a te ruga lui D-șeu... Dar e mult de atunci, tu crescând mare a-ai ajuns sub alte influințe. Eu am tăcut, am răbdat, am plâns!... și mai vêtos m'am rugat. O! D-șeu s'a îndurat de mine. Iată astăđi mi-te redă iarăși. Tu ești un suflet curățit prin pocăință!

Odichnesce pe sinul meu ca în vremile fericite, încredete în aceste brațe, cari totdeauna te-au purtat așa, ca se te potă reda lui D-șeu!

O! ađi sum nespun de fericită.

Un veac de amar e rêsplătit cu acest ceas de fericire!

— D-șoră! șise acum Silviu, mă duc și te binecuvânt. Am intrat aici cu inima îngrijită și ies cu ea largă, deschisă, purtând în ea o lume de porniri bune și curate... da, ai avut drept... eram egoist... Mi-se pare că eu sum ađi cel mai fericit aici!

— Ba eu șise Melania serutând mâna Zoei.

— Și pe mama voastră unde o lăsați? șise suridând Ludovica.

— Vê înșelați cu toți. Cea mai fericită ađi sum eu, căci m'ați împăcat cu D-șeu m'ați redat lui. Sufletul meu trebuie să se odichnescă în ceva, în cineva, oh! acel cineva e D-șeu meu. De ađi mă despart de principiile tatălui meu. O! ele numai mi-a zdrobit esistența. Simțesc, ca cel mai fericitor lucru e a face „bine!”... — Șise Zoe.

Sorele apunea după munți cărunți și străbătând prin ferestrele castelului învêluisa grupul fericit. Ângerii din ceruri saltau. „E mare bucurie în ceriu pentru un suflet pocăit!”

* * *

O mare schimbare se esoperă după ceia spusese în inima Zoei. Intreg personalul castelului o resimțea acésta. Fata mai înainte temută de toți, începu a deveni obiectul celei mai fragede iubiri. Părea de necunoscută. Pentru fiecare nenorocit, avea o vorbă bună și pentru fiecare sêrac nenorocit, punga ei era deschisă cum deschisă ea și inima ei pentru tot ce era înalt, nobil și generos.

Melania înflorea și se desvolta sub frageda ei îngrijire. Acelea césuri negre, ce dicea Zoe că o stăpănesc nu se mai iveau, din rea și trufașă ce era deveni ca prin minune blândă și prevenitoare. —

Când darul lui D-șeu se scoboră într'un suflet, spuneți-mi ce i-ar putea sta în potrivă?!

Primul lucru ce Zoe-l îndeplini, după scena întâmplată, a fost ca mergând împreună cu Melania în frumoasa sa bibliotecă începură a alege cărțile și a le grupa în două părți.

De o parte era multe... vraf mare; de cealaltă foarte puține. Luă pe cele multe și cu ajutorul a 2 servitoare, le aședă în podul castelului.

— Le-aș arde bucuroasă dicea ea Melaniei, arătând spre cărțile cele multe, dacă nu aș ști că după multe rătăcirii ce am avut, m'aș mai face acum și de risul lumii. Iată iubită Melanie acestea au omărit esistența mea până în césul acesta! Acestea conțin veninul, care s'a infiltrat pe încetul în sufletul meu și l'a înveninat așa de cumplit. Mierea a rămas neatinsă și ea arată cuprinsă de amărăciune spre cărțile cele puține. Iată, privesce! „Viața sântului Ioan gură de aur,” e cu foițele netăiate. Ce trebuia superbeii Zoe se cetescă, de-al de astea!? Colea „viața sfinților,” apoi „Ben Hur” un roman religios, dar eu nu știu ce tracteză. Pentru mine erau lucruri prea ruginite acestea.

Dar de aici în colo va fi altcum. Ne vom îndulzi amândouă esistențele din aceste lecturi sfinte și mângăitoare.

Colo în pod vor muceți ideile espuse în frivolele romane, franceze și în scrierile omenilor fără de D-șeu, cari îți repesetichna vieții, liniscea și pacea sufletului, iar în schimb nimic dar chiar nimic nu-ți pot da.

Vom lua la rënd cărțile scriitorilor cinstiți și buni, cari prin scrierile lor nu aștia ci liniscesc simțemintele noastre și când le vom sfirși, vom chema pe protectorele têu, pe teologul ce-l credeam așa de simplu mai înainte, îi vom cere sfatul și vom procura autorii noi, cari cu scrierile lor n'au avut scopul de aș face nume strălucite în istoria omenimei, ci de aș fericii generațiunile viitoare.

— Ce june de omenie! ce manieră nobile! șise Melania oftând.

— Zoe o privi lung...

— Îți place de el Melanie?

— Cum ar putea se nu-mi placă un astfel de om?

— Zoe simți că inima încetă de a-i bate.

Melania se roși. Făcuse o mărturisire ce și inșai șie-și nu-mai, nu ar fi cutezat sê-și facă.

... Pe drum Silviu mulțamea lui D-șeu pentru succesul din aceea đi. El dicea: Donne! cred că ađi ș'a recăscigat ceriul un suflet!... Dar gândul lui părea îndată a lua o altă direcțiune... Tiner cu suflet iubitor cu caracter cinstit, dar tiner fiind și mai presus de tot, om, începu a-și da sêmă și de alte împrejurări.

Îi veni în minte cum sta ea în picioare, înaltă și răpitore de frumșeță. Își reaminti acei ochi negri a Zoei, ochii ce păreau a conține o lume de dorințe ardetore, aceea frunte albă așă de senină și acel zimbet, ce-i înflori pe buze când șise: „Cea mai fericită sum eu, căci m'ați împăcat cu D-șeu...” și simți un fior dureros de dulce, trecându-i prin tot trupul și pe urmă odichnindu-se la inimă.

June de 23 de ani, acest fior nu-l simțise încă. I-sê părea că se rumpe ceva din inima sa, cu cât se depărta de castel, și când privi extremitățile turnurețelor castelului ce dispăreau cu totul în depărtare, un oftat dureros de dulce umplu aerul îmbalsămat de sară.

Silviu se cutremură. Se putea ore? Se putea că în sfirșit și el se fie cuprins de simțemintul care după cum dice Paulo de Montegara „e puterea puterilor și apare tocmă în minutul când omul se simte mai puternic și dispăre numai odată cu el.”

O! da, se putea. Om era și el; purta în sên o inimă care bătea și simțea, și acesta inimă își cerea partea.

Șopte neînțelese erau încă șoptele ei ce e drept, dar ele documentau lui Silviu, că om fiind, vine vremea când caută se dai intrare în inimă celui mai puternic simțemint: amorului.

Cine n'a iubit?... Cine n'a fost fericit și nefericit tot-odată. Cine n'a plâns plânsul fericirilor și cine nu s'a simțit renăscându-se, înălțându-se... ridicându-se peste nivelul normal când acest simțemint i-a cuprins sufletul?!

Sfânta scriptură dice: „Episcopul se fie bărbat al unei muierii.” Marile interese a sfintei bisericii a adus cu sine, ea cei mai ilustrii principii a ei a împus grandiosa sarcină unor preoți de a îmbrățișa sau celibatul, sau călugăria.

Acești omenii alui D-șeu, cari simt în ei puterea de a lupta

cu succes în potriua lor înșiși, acești apostoli mari, cari luând jugul lui Isus Christos simt puterea de a lupta chiar și împotriva curentului naturei, da, acei apostoli sunt adevărații aleși de D-zeu, când ei corespund și dacă corespund întru toate obligațiunei date.

În biserica noastră de rit grecesc rămasau praxa, dacă nu ca „Episcopul, se fie bărbat al unei femei” cel puțin preotul, care vrea, poate se fie „bărbat al unei femei.”

Iată-l dar pe Silviu ajuns să se gândească și se le mediteze asupra acestor lucruri, aducându-și aminte de gingașa ființă ce i-a cuprins toată ființa sa.

Și concluziunea lui fu: ca el e destinat de D-zeu a alege partea a II-a adecă a se căsători.

Frumosă deciziune! mai ales la noi, la români.

Care clasă de oameni, se gândea Silviu, a fost aceea carea a susținut și ridicat scumpa noastră nație, în decurs de veacuri întregi, dacă nu clasa preoților căsătoriți?! Unde se mai află pe lume un popor, care are de a-și mulțami esistența sa bisericeii și preoților săi numai, ca poporul nostru? Cine ore mai are pe lume o misiune așa de grea, sfântă și înaltă ca preotul român căsătorit? care prin graiu și faptă-l conduce pe om la D-zeu, iar din familia sa crește oameni inteligenți și bravi nației din care face parte.

Oamenii cu averi din sinul poporului nostru și lasă prunci necrescuți preotul roman însă umblă zdrănos adese ori, luptă cu cea mai neagră sărăcie, dar nu despereză niciodată în lupta de a-și crește copiii.

Iată, medită Silviu, iată cărarea ce trebuie se apuc mai curând sau mai târziu.

Iată misiunea mea! Mie-mi trebuie luptă, luptă grea. Ca necăsătorit — e ușor — de tot ușor...

A mai trecut pe acolo o ființă, care stăpânită fiind tot de aceleași porniri ca și Silviu, se gândea la frumoasa Zoe: Generalul. Dar ce mare deosebire între unul și celalalt.

Generalul se gândea la înmulțirea averii sale. Silviu regreta din suflet, căci ceea ce-i frământă gândurile și-i încălzește inima, de ce ore e așa bogată?!

Generalul a vedut-o pe Zoe rece față cu durerile lumii, nepăsătoare și de o voință de fier și aceste calități; sau mai bine dis acestei scaderi erau virtuți în fața lui.

Silviu a vedut-o îndurătoare și blândă și inima lui sub influința unor ochi plini de milă s'a încălzit și deschis.

Cela da Zoei o inimă ce tresalta pentru cea din urmă oră.

Cesta imbiă prima tresărire, prima schinteie ardetore și curată a unui suflet, ce încălzit de rațele alor doi ochi, simțea că se topesce și renasce tot de-odată.

Care trebuia se fie preferitul? Care o merită??

Vom vedea.

* * *

— Și deci că și d-ta ai fost la castelul d-nei Ludovica M.? dicea generalul, Flaviu imbiind o țigară tinărului Silviu, care conform promisiunii îi făcea visita.

— Da, imediat după d-voastră. Am întâlnit pe Melania rătăcind prin păduri, o am reconduș-o la castel și rugându-mă împreună cu ea, a obținut favorul d-șorei Zoe.

— De neexplicat! esclamă generalul, părea așa de neîndeplăcută în primul moment.

— Acesta a provenit și de acolo spectacabile, că biata Melanie n'a avut pe nimenea să-i țină parte, și inima femeiască e de așa...

— Dar nu putu continua, generalul își increți sprâncena și-l intrerupse brusc:

— Eram numai eu acolo, vrei d-ta se mă acuzi?

— Nu, d-le general... voi am numai se constatez, că după ce doi ne-am întrepus, inima femeiască s'a muiat și fetișora a obținut aceea ce dorea, adecă: favorul d-șorei Zoe.

— Ce părere ai d-ta de d-șora Zoe? întrebă generalul blând.

— Nu mă simt în drept a aduce judecată și a mă pronunța asupra d-șorei, totuși vî pot spune că eu așa cred, că nu e aceea ce se pare a fi, că are o inimă de aur, dar lectura și principiile în cari a fost crescută i-a format caracterul, care însă s'ar putea foarte ușor reforma sub influențe bune.

— D-ta ești un om tinăr și ca atare neespert, reflectă generalul, încă nu-ți poți da seama chiar bine de ce e bun și rău, așa cum oamenii mai bătrâni și experți o pot face acesta. Eu din contră admir fermitatea caracterului d-șorei Zoe.

— E vrednică de admirat fermitatea acosta, dar numai atunci când d-șora Zoe e fermă în ceva bun și generos. Altcum nici decăt.

Generalul surise compătimitor. Silviu observă dar se făcuse că nu observă.

— Scii ce d-le Silviu? tocmai voiam se fac o visita d-șorei Zoe, vino cu mine. Mai fostai vre-odată pe acolo dela prima d-tale visita.

— Nu, n'am mai fost... N'aveam ce căuta.

— Ei bine, mergem amândoi.

— Bucuros!

Peste câteva minute erau pe drum. Generalul îmbrăcat după cea mai nouă modă. Corp voinic, maniere de om al lumii. Silviu îmbrăcat modest din semă-afară înalt și debil pe lângă generalul. Manierele lui cam primitive... Băiat sănătos la suflet și trup dar fără nici o experiență de a lumii mari.

Fură primiți cu mare bucurie la castel.

Viața ce se ducea acolo, de când Melania a fost primită, s'a schimbat cu totul.

Fericirea se cetea pe fețele tuturor. D-na Ludovica părea întinerită, incunjurată fiind de două ființe cum erau Zoe și Melania, cari amândouă o serveau cu drag și o iubeau din totă inima.

Fetele se iubeau imprumutat. Făceau preumblări, ceteau la olaltă și-și destălmuiiau fericirile, dorințele și aspirațiunile. Servitori erau tractați uman și fiecare fericit își implinea afacerile sale.

Ce schimbare se esoperează, unde se sălășluesce D-zeu!... da, D-zeu!

Dimineața, la ameli și sera se diceau rugăciuni și Zoe cu caracterul ei de fier își imprima bine în memorie totdeauna cuvintele din „tatăl nostru: și ne iartă nouă păcatele noastre precum iertăm și noi greșiților nostri,” și: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face.”

Era deci concesivă, blândă și preventivă.

Generalul se miră la primirea sa de marea schimbare ce se esopera în caracterul Zoei. Și nu-și putea explica.

O! el nu scia că aici a conlucrat grația lui D-zeu la olaltă cu voința Zoei și unde dă D-zeu dar, acolo răsare binecuvântare!

Atat generalul cât și Silviu fură primiți de d-na Ludovica.

Fetița alungată mai întâiu își odichnea mâna în manile Zoei și conversau.

Silviu suridea fericit, iar generalul gratula galant Zoei pentru maritimăsa faptă ce a sevirșit.

— Nu mie mi-se cuvine gratularea d-le general. D-l Silviu are tot meritul.

— E drept încâtva adause cu blândețe Melania, dar de n'ar fi fost aici o inimă așa de bună... și arată pe sânul Zoei, atunci zădarnice ar fi fost rugăciunile noastre... Așa e d-le Silviu.

— Forte adevărat! Dar d-șora Zoe vrea se fie modestă, și modestia e caracteristica sufletelor alese.

Melania îi mulțami prin o privire caldă. Zoe în mijlocul conversării ce se încinsă, privea pe furiș când spre general, când spre Silviu. Se părea că se luptă ceva întrinsa.

(Va urma.)

G. Simu.

Martirii dela Sebastia.

I.

In a Sebastiei piață
 Loctiitorul Agricol,
 Vestea, cu glas înalt, ostirii
 Din al cetății larg ocol,
 Porunca crudului Licin:
 „Se pūară tot ce e creștin!“
 Uimiți remaseră Armenii;
 Ear din al oastei lung șireag,
 Frumoși, viteji ca însuși Marte
 Ies patru-zeci voinici' cu drag,
 Și într'un glas, de fală plini,
 Ei strigă toți: „Suntem creștini“.

Mirât stătu în loc Agricol,
 Cu ochii țintă la eroi,
 Apoi dîmbind u-le a milă
 Și a batjocură: „Și voi?“
 Le dise, „Credeți în Isus
 „Cel restignit. pre cruce sus?“

„Voi cari sunteți astăzi fala
 „Intreg pământului armean,
 „Purtând prin lume, peste mare,
 „Mândria neamului roman,
 „Puteți fi voi învețacei
 „De-a urgisiților iudei?“

„Voi de a căror braț și arme
 „Ați se cutremură barbarii,
 „Ve'ntorceți inima și mintea
 „Spre Capitolul cu Cesarii
 „Nu spre Isusul din Calvar
 „Cel mort cu mörte de tâlhar.“

„Pre voi v'asteptă doar viață
 „De farmec plină, străluciri,
 „Cumuni de lauri, drept răsplată
 „De vitejiă și măriri;
 „Ear dacă rămâneți creștini,
 „N'aveți decât cumuni de spini.“

„Și dacă ați jerfiți lui Joe
 „Un chip de cēră, cât de mic,
 „Stăpânitori ve fac pe mare....
 „Și peste insuli ve ridic,
 „Cu se gustați în multămire
 „A vieții vōstre fericire.“

„Er dacă neluând în sēmă
 „A mea poruncă înțeleptă,
 „Veți rămânea creștină pe urmă
 „Se știți că tot ce ve asteptă
 „E numai umedul morment!...
 „Acesta e al meu cuvânt!...“

Cu pumnii strânși, privirea cruntă
 S'opri acum loctiitorul
 Nainte lor, cuprins de grōză
 Sta inprejur intreg poporul,
 Privind osteni 'n așteptare,
 Cu milă și induioșare.

Dar ne'nfricați rămân ostașii
 Și neclintiți ca mai'nainte,
 Zîmbind ascultă ei cu toții
 La păgănescile cuvinte,
 Și'n fața lor așa de vie
 Lucesce-o sfântă bucurie.

II.

Gerōsa uōpte să lāsase
 Preste nemeții albi de nea,
 Și cedrii s'aușeau cum sună
 Trosnind de erna aspră, grea;
 Ear crivețul mugea turbat
 Și rece, dinspre Ararat.

Și apele-amușind inghiață
 Ear corbiu ameșesc în sbor
 De ger. -- În nōpte singuri pleacă,
 Cei patru-deci de luptători,
 La mörte aspră, de eroi,
 În șiruri veseli, doi cu doi.

Și pe v'ntinderea de ghiață
 I'au fost oprit, în nōpte, goi,
 Dar mörtea nu-î mai înspăimîntă,
 — Căci toți sunt bravi și toți eroi —
 Ci veseli cînt'un imn ceresc
 Isusului dummedeesc.

Ear gândurile lor spre ceruri
 Se duc pe-a dorului aripă,
 Și fericirea nesfîrșită
 Părea c'o ved pentru o clipă;
 Și după ea un mare, dor
 Crescea în inimile lor.

III.

Scutit de frig, ședea de pază
 Centurionul blând Flamin:
 Privind în noptea instelată
 De lângă caldul seu cămin,
 Gîndindu-se la cei ce mor
 Cu drag pentru credința lor.

Și iată! că vedu deodată
 Din cer cum valuri de lumină

Cobora, intraurind martirii
Cu strălucirea lor senină.
Ear ingerii, în cor cântând,
Cunună de nringeri aducând.

Și de asupra fiecărui
Cu ingeraș micuț stată,
Dar numai la trei-deci și nouă
Dând cununii, — unuia nu.
Și minunat privea Flamin,
Acest tablou măreț, dirin.

Și nu putea se-și dee sēmă
Cum unul nu s'a 'ncununat
De ingeri: dar privind în nopțe,
Veđă un om, cum legănat,
Cu pasul obosit și rar
Venea: fū singurul fugar!

Cu genele, de ghiată prinse,
Cu trupul țapăn, vinețit
De ger: — dar numai cât ajunse
La casa caldă, în sfirșit,
Și jos, pe pēnda unui cort
Cădū fugarul, bietul, mort.

Mirat privi centurionul
La cel ce-acum a fost marit,
Apoi De-odată aruncându-și
Vesmēntul jos, fugi grăbit
Spre lac, la ceș alafți, Flamin,
Strigând: „ Ah! și eu sum creștin! ”

IV.

Trecuse noptea rece, grea,
Și Agricol în dorī de ăi

Călare, și cu mers grăbit,
Cu mult alaă la lac veni,
Și cum ajunse, abătut,
In loc el se opri, tăcut.

Si trist privi la cei muriți...
... Dar uite! unu-i încă viu;
Deschide-și inc'odată ochi,
Din toți el mōre mai târziu...
E cel mai mândru: Meliton,
Cel mai ritēz centurion.

Trist își plecā acuma capul
Loctūtorul Agricol,
Prin mīntea lui trecură gânduri
De mōrte ca un negru stol,
Și dīse: ce păcat de voi
„Așa de tineri și eroi!“

Apoi lāsă ca se ridice
Soldații 'n grabă într'un șir
Câte un rug înalt, din cedri,
La fiecarele martir;
Și foc le-au dat, punēnd cu dor
Deasupra trupurilor lor.

Și cum se înalța în aer
Șin neguri fumul rotitor,
Cununī păreau că se închiagă
Frumos de-asupra morților,
Apoi încet și pe vecie
Păreau în zarea albastrie.

S'un glas numai, părea că dulce
Se mai audea cântând duios,
Un imn ceresc de mulțamită
Și de mārīre lui Christos:
S'așa misterios și līn
Suna refrenu-ī: „Sum creștin!“

Enea Pop Bota.

MEMBRII ACADEMIEI FRANCIER.

1. Tarul. — 2. Tarina. — 3. D. Felix Faure. — 4. Baron de Mohrenheim. — 5. Domnișora Vassilitsikoff. — 6. General Freederickz. — 7. Contele Vorouzoff. — 8. General Tournier. — 9. General de Boisdeffre. — 10. General de Boisdeffre. — 11. Amiral Gervais. — 12. Boissier. — 13. Legouvé. — 14. Sully Prudhomme. — 15. Marquis de Vogué. — 16. Hervé. — 17. Sardou. — 18. Gréad. — 19. H. de Bornier. — 20. Pierre Loti. — 21. J. Bertrand. — 22. Pailleron. — 23. Ducele de Broglie. — 24. De Freycinet. — 25. Coppée. — 26. Claretie. — 27. Halévy. — 28. Meilhac. — 29. Lemaitre. — 30. Conrele d'Haussonville. — 31. Sorel. — 32. Lavise. — 33. Rambaud. — 34. J.-M. Heredia. — 35. Hauotaux. — 36. Duăele d'Aumale. — 37. Cherbuliez. — 38. Ducele d'Audiffret. — 39. Mézières. — 40. Brunetière.

Româncă din jurul Sibiului.

Protopopul Moise Bocșan.

Bănatul — acest canaan românesc — a fost, ba este chiar până în ziua de azi, lăgănul celor mai multe familii inteligente române.

Acest cot de țară și cu deosebire Severinul este cuibul vulturului românesc. Nu puțin vultur românesc s'a luat sborul din frumoasa-le patrie în timpul celor cincisprezece ani din urmă a stăpânirii turcesci — în celelalte părți ale țării emancipate de sub jugul semilumei barbare. Unul dintre acești vulturi emigranți a fost și protopărintele Bocșenilor de azi.

Familia Bocșenilor este de origine din Bocșa-Română. Această familie a emigrat în Ungaria proprie prin suta XVII, la început a descălecat în orașul Arad, unde au și decretat cei patru frați că se vor numi Bocșani.

Imprejurările timpului de atunci a adus cu sine, ca după o scurtă petrecere la olaltă în Arad se împrăscie toți în toate părțile astfel unu a luat direcțiunea spre Szentes, altul spre Hatház al treilea a rămas în Arad; iar al patrulea s'a stabilit în comuna Cefa în com. Bihorului.

Din al patrulea descinde Moise Bocșan actualul protopop al Aradului.

Moise Bocșan s'a născut la anul 1824 Aprilie 1 în comuna Cefa (com. Bihor) din părinți economi Ioan Bocșan și Maria Balint de origine din comuna Ianoșda.

Studiile elementare și le-a început în Cefa în anul 1829 pe care le-a continuat în Oradea-mare, unde se strămutase parintele său, în urma loviturii ce primi prin moartea soției sale Maria Balint.

Anul 1836 micul Moise absolvând clasa a III normală — după sistemul de atunci — a intrat în gimnasiul rom.-cath. din Oradea-mare. Apsolvând cu succes gimnasiul a continuat cursurile filosofice până la Anul 1846.

În anul 1846/47 s'a înscris în academia de drepturi, dar nu a continuat căci auzind că amicul său intim de piă memorie fostul Archiepp. și Metropolit Miron Romanul s'a dus la Arad pentru ascultarea cursurilor teologice, tinărul Moise Bocșan înclinând a fi cu el ori unde, ba mai fiind înasprită acesta înclinațiunea a sa și de o epistolă a secretariului consistorial Demetriu Antonoviciu numai decât a plecat la Arad, unde împreună cu numitul metrop. a urmat ascultarea cursurilor teologice.

Anul 1848 sub cele mai critice împrejurări, au absolvat ambi cursurile teologice. Moisa Bocșan, numai decât după apsolvarea teologiei — la sfatul eppului Gerasim Rațiu — s'a căsătorit cu fica parochului din Micherechiu; — jurist abs. și fost predicator în provincia Debreținului — Vasilie Rocsin de Roksziny, — Iuliana de Roksziny. În acelaș an a fost apoi hirotonit întru diacon, în Arad; iar în 1849 la 14/26 Martie întru preot — înse acum în comuna Cuvin, unde s'a fost strămutat eppul domiciliul în urma revoluțiunii ungurești — cu titlul de capelan protoprestbiteral în comuna Curticiu.

La anul 1849 congresul ținut în Chisineu (Kisjenő) a suspins activitatea administrativă a eppului — denumindu-se vicar. În această calitate a servit Moise Bocșan până la 1862, când i-sau dat titlul de adm. parochial și tot în acel an oppul Procopiu Ivacicoviciu al Aradului — mai pe urmă patriarh sârbesc în Karlovecz — la promovat de paroch, provedându-l cu singhelia; instalat fiind în 12/24 Noiembrie 1862 prin protoppul Petru Chirilescu al Chișineului!

În anul 1866 a devenit asesor consistorial și distins cu briu roșiu. La 1870 a fost ales ca deputat în congresul național bisericesc, și tot în acel an a fost, ales de congres ca asesor metropolitan în senatul strins bisericesc. La anul 1871 tractul Chișineului la ales de rectificator al cărților funduare, iar eppul P. Ivacicoviciu l'a denumit plenipotențiat al său în cauza despărțirilor de cătră sârbi în tractul Aradului.

La anul 1873 a fost ales deputat în sinodul eparchial. La 1881 luna Ianuarie a fost denumit de adm. protoppesc — prin eppul Ioan Mețianu azi metropolitul rom. gr.-or. din Ungaria și Transilvania în care calitate a servit până la anul 1885 când sinod. protoppesc al tractului Arad, sub conducerea protosincelului Iosif Goldiș azi eppul Aradului — la ales de protopop cu 49 voturi contra 3. (trei.)

În calitate de acesta septegenariul protopop Moise Bocșan servește până în ziua de azi, dezvoltând cea mai rodnică activitate atât în cele administrative bisericesci, cât și în afacerile instrucțiunii școlare în calitate de inșpector școlar confesional.

Esteriorul său plăcut, ținuta sa demna și caracterul său blând, îl fac amabil nu numai omenilor, ci chiar și copiilor. Cautătura blândă și mâna sa bogată — cu cei lipsiți — de multe ori îl făcea să nu potă intra în biserică de mulțimea săracilor.

Protopopul Moise Bocșan, nu este superiorul îngâmfat al tractului său, el este părintele sfătuitor, este idolul învățătorilor care îl iubesc și îi iubesc din tot sufletul său, necasurile ce le întâmpina învățătorii săi îi procura disgust și neliniște — iar fericirea aceloră este mângaierea sa, tot asemenea stă lucrul și cu preoții săi, care tocmai din cauza prea marelui sincerității se află unii pigmei care îi fac supărări, onore excepțiilor!

Protopopul Moise Bocșan.

Grigea școlii, fericirea și vrednicia învățătorilor săi — este. viața sa. Etă cum își împlinesce Moise Bocșan chemarea sa la anul 1897 unul dintre învățătorii săi a părăsit școla confesională trecând la cea comunală cu acesta ocaziune a reportat consist. diecesan următoarele: „Nu-mă comunică trecerea dela noi eminentul învățător nici oficial — nici privat, și despre „motivele trecerii lui — nu sum informat... Eu însă cunoscându-i caracterul său esemplar, conduita eminent morală, și acuratețea oficiului său am să deduc — ca dela locul său natal mari motive au trebuit să-l scotă și încă se-l tragă la o școla comunală! Pe așa un învățător tare necesariu și în școla și și în aceea comună! Noi ar trebui venerabile Consistoriu ca să fim acum tare precauți și la salariile învățătoresci se nu să reducă acelea odată sistemisate, (fiindcă tocmai în aceea comună de unde s'a dus respectivul. s'a întâmplat reducerea salariului și încă și la alte împrejurări ca se nu să îngreune ci ușoreze starea învățătorilor noștri: căci atunci ușor ne vor părăsi.“ Din această iconă fidelă a surletului său se deduce interesul cel portă față de școle și învățătorii săi, de aici apoi se esplică: iubirea, stima și venerațiunea

invățătorilor față de septegenariul lor inspector scol. confesional exprimată pururea în cuvintele: „taica Moise.“

Mult îl caracterizează și vorbirile de instalare a invățătorilor din tractul seu, exprimate în cuvintele: „Relativ la ținuta ce ai se observeți pe terenul politic-național, eu doresc și poftesc să fi patriot credincios și naționalist probat; bărbat de încredere și serios! — Pe terenul social: circunsspect, precaut și cu multă rezervă. Acesta o pretinde spiritul timpului în care trăim.“

Activitatea literară a protopopului Moise Bocșan se estinde între anii 1850—1880 colaborând și corespondând mai cu toate foile politice cum sunt: „Gazeta Transilvaniei,“ „Tribuna,“ „Concordia,“ „Amicul școlii,“ „Federațiunea“ și cu deosebire la „Amvonul“ redactat de Popfiu. Ca om cărui nu ia plăcut a se mândri înaintea altora nici când, nu a scris sub numele propriu ci sub

pseudonimele: „Bihorenel,“ „Competentele.“ „Senex,“ „Bătrînul protopop,“ „Foofex,“ „Audax“ etc.

Din fericitei căsătorii cu Iuliana Rocsin de Rokszy ny care încă e în viață, are șapte descendenți anume:

1. Catarina mărit. Paguba jud. reg. în Arad.
2. Hermina vęd. Ignat fost adv. în Beiuș.
3. Teresia Silvia mărit. Ceontea prof. prep. în Arad.
4. Aurelia mărit. Lazarin avocat în Iași (România).
5. Sever protopretor în cercul Pâncota.
6. Silvia mărit. Abrudan jud. reg. în Biserica-Albă.
7. Iulia vęd. Pinter fost paroch în Curticiu.

Eu din parte-mi îl doresc se trăiască încă mulți și fericiți ani, spre bucuria noastră celor ce-l cunoșcem și a întreg nemului românesc.

D. V.

Epigrame.

Unui naționalist.

Promiteai că pentru nemu-ți face-vei ori ce jertfir
Și în loc să-ți ții *eurentul* faci mai mult: tu ții — *vorbiră*.

Lui S.

Ești nedrept față de Milo! promisiunea-și se n'o țină?
Nu, el *ține* ce promite nici cu'n preț n'o dă din mână.

Poesie și prosă.

„D'apururî port iubito chipu-ți pe inimă aici la pept...“
Cu foc o dice și î-l scote din buzunarul — din drept.

Hotelierului A.

Că vinurile tale sunt tari e constatat!
Cum nu, când erî în vale *trei mori* înc'au mânat?!

Unui papă.

Om ca el de sfânt în lume se tot cereți nu veți afla...
Diua întregă greu postesce *când nu are ce mânca*.

Poetului X.

Și-au apărut a mele versurî, te laudî cu fală lumii,
Dar uitî se spui c'au apărut în posta — redacțiunii.

I. S.

CARACTERUL.

— Comedie originală în un act. —

Tote drepturile rezervate. Reproducerea interzisă.
Dreptul de reprezentare e a se cere dela autor
(Cluj, piața Széchenyi 23.)

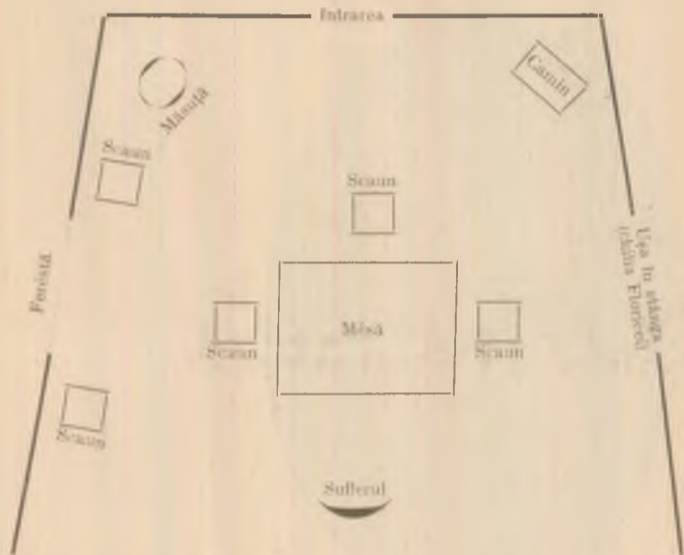
PERSÓNELE:

Smârdan, banchier.
Ion, contabil-șef la Smârdan.
Florica, sora lui Ion.
Gherasim, amicul lui Ion.
Elena, amica Floricei.
Maria, servitoare bătrână la Ion.

Timpul: prezent.

*
Scena reprezintă:

O chilie în locuința lui Ion, aranjată după planul următor:

Intregindu-se cu aranjamente de chipuri, flori, tapete, etc. etc.

În dreapta și în stânga e a se lua dela actori.

SCENA I.

Maria, Elena.

Maria: (La ridicarea cortinei scerge masa, scaunele etc. de prav.)

Elena: (Ese din chiliea Floricei, vorbește stând în ușa din stânga) ... Servus! ... La revedere! ... (Intrând pe deplin cătră Maria.) ... Noroc și bine, lele Marie! ...

Maria: (bătrânesce) D-deu se-ți ajute d-șoră! D'apoi când mai vii pe la noi? ... Hei! Hei! ... Cum trece vremea! Par'că eri erați amendouă copile mititele ... și, acum iacătă-le, ele au crescut și eu am scăput (arată semnul imbulgîtilui de bătrânețe) ... Dar așa-i ursita omului ... Ce se-i faci! ...

Elena: (se apropie de ea) Auți lele Marie! ... Se te întreb cevaș! ... D'apoi ce-i cu florica? ... S'a stricat tîrgul cu Smârdanu? ... nu prea vine pe aici ...

Maria: (făcend din umeri) Mai scie și D-deu! ... E drept, că când era mai sîrăcuț venea mai des și credeai, că o dragoste atât de mare ca a lui, nu se pôte se mai aibă și sfârșit! ... Dar paremi-se s'a fost pornit prea, prea! ... Apoi scii țicala: nu-i suiș fără coboriș, a luat'o prea cu fuga și așa se vede s'a ostenit prea iute! ... Dar destul de rău face, destul de rău ... căci deu țic, fată mai bună și mai blîndă nu găsești în țara asta ...

Elena: (cu curiositate) D'apoi Ion ce fel de frate e, că nu-l ia la dare de sîmă pe necredinciosul? ...

Maria: (pe cugete — după o mică pauză) Hm! ... Hm! ... Așa-i, așa-i ... Dar scii draga mea, fîmea e mare dîmnă, apoi d-șorul nost nu l'ar agrăi pe Smârdan pentru cât bun îi în lume. Altcum îi și stăpân, dar afară de aceea el totdeuna așa ne țice: „dați-i pace, nu vă sfărmați; ce-i a nost nu vom perde, ce nu-i a nost nu-i de poftit!”

Elena: Hm! Șodă istorie ... (aparte cătră public) ... Până a fost un funcționar la bancă îi făcea frumosul și-i promitea că o va lua! ... Acum? ... De când a eređit dela un unchiu al sîu din Brașov o sumedenie de banii și și-a deschis banca proprie?... numai din când în când îl veđi pe la Florica ... Sermana de ea! ... Nu se-l deie afară! Nu se-l ia la răspundere! Nu-i p_osteste! ... ea-l primesce tot așa de afabil, tot așa de bine ca și până acum, baremî destul de vedit e, că nu o mai iubesc! ... Mă mir că pe Ion îl mai suferă în biroul sîu ca contabil ... Ei, ei, se mai cređi bărbaților? ... nicî baremî cât e negru sub unghie! ...

Maria: (carea într'acesta a mai scers de prav mobilele) ... Auđi d-șoră! D'apoi cu a d-tale cum stai? ...

Elena: (tresare apoi repede) ... Ei lasă lele Marie! ... Rămăi cu D-deu ... (ese prin mijloc.)

SCENA II.

Maria.

Maria: (se uită pe ferestă după ea) Hm! Cum sunt fetele din țiuva de ađi! În vremurile mele nu mergea trîba așa! ... Acum? tote s'au strîmutat. Iacă-te! Elena se miră de Florică noastră că a a lăsat-o Smârdan și uite colo ... (arată cu degetul pe ferestă, afară) ... mîndrul ei de cavalier trece pe lângă ea și se face a nu o vedea! ... (se întorece în mijloc) Dar pe mine nime nu mă p_ote im-b_êta cu apă rece! ... Dacă lui Smârdan nu i-ar fi de florica ... atunci ce caută la noi, fie chiar și mai rar?! ... Apoi ... hei, hei ... ochii lui așa vorbesc de vedit, încât pe mine nu mă pot ei amăgi. Nu, nu se p_ote se nu o aibă dragă pe Florică noastră! Nu! aceea nu se p_ote! ... Fără dracul mai scie ce gînduri îl bat pe Smârdan. Numai el scie ... De când îl cunosc tot cu politică a fost ...

SCENA III.

Maria, Florica.

Florica: (cu ochii plînsi, vine din chiliea ei) Lele Marie, dute la prăvălie și adu făină, ne întarđiem cu mîncarea ...

Maria: Bine, d-șoră, bine ... (esa în stînga.)

SCENA IV.

Florica singură.

Florica: (se apropie de ferestă) Domne! Domne! Ore ce păcat mare am putut cu comite, de nu sum demnă de amorul aceluia, pe care nu-l pot uita, de cătră care inima mea nu se p_ote despărți? Ore ce e cauza recelei sale? ... Sermanele de noi ... numai orfană se nu fi! ... Și poetul ne spune:

Amară e viața
Amară suferința
Când cineva iubesc
Dar nu este iubit ...

Dar eu, sermana, ce se țic ... Până era coleg cu bunul meu frate nu era Duminecă se nu fie la noi ... atăta blîndeță, atăta atențune ... jurămîntul sîu de amor etern ... repetat de atătea ori ... of! sunt tot atătea suvenirî dulci, cari ađi sunt cel mai grozav venin pentru inima mea n_êcăjită ... căci de când a ajuns la banii ...

numai când și când îl mai vezi pe la noi și... dacă-i aici... recelă nespunsă... Oh! Oh! D-deule! Ascultă-mă Dōmne și dă-mi putere se pot suporta acest chin... (plânge)

SCENA V.

Florica, Ion, Gherasim.

Ion: (intră prin mijloc.)

(*Gherasim:* (intră prin mijloc.)

Gherasim: (fără a observa, că Florica a plâns) Bună ziua d-șoră Florică!... Imi permiti, că cu ocasiunea zilei de mâne se ve gratulez...

Florica: (tresare, spăriată și surprinsă) La ce-mi gratulezi d-le Gherasim?... La ce?...

Gherasim: Ei! Ei! Dōr mâne ț-e ziua onomastică!

Florica: (desilusionată) Ah!... Nici că-mi fugea prin minte! Mulțumesc d-le Gherasim! Ei, poftim ocupă loc... (cătră Ion) Da cu tine ce s'a întâmplat?... Esci alb ca pāretele, crezi că acum ai eșit din mōrmēt!

Ion: (se aruncă desperat pe scaunul din dreapta) Ah, soro dragă, unde începe riul de eu dorī, acolo rămāne și de mas. Așa se vede că în lumea de acum omul sērac nu mai are valōre...

(*Gherasim:* (se aședă pe scaunul din stānga la mēsă)

Florica: (se aședă pe scaunul din mijloc.)

Gherasim: S'au mai bine țis, omenii cu banii sunt fuduli peste māsura și nerecunoscători...

Florica: (intrerupēndu-l) Ei bine, spuneti-mi și mie ce s'a întâmplat?...

Ion: (cu capul rășinat pe mână, superat și desperat) Iacā dragă, ce: Ađi diminețā... ca de comun merg la fratele Smārdan în birou și-mi scot lēfa... vream rogate sē-ți cumpār ceva cadou pentru ziua de mână... El mē primesce rece, imi numērā banii și-mi dice urmātoarele vorbe: „D-l meu, dupā ce în timpul din urmā esci mereu distras, dupā ce nu mai lucrī cu acelaș zel ca mai naintē, vei putea judeca însuși, că aceste sunt împrejurāri carī nu se pot uni cu mersul regulat al unei bănci cu renume, cum e banca mea. Dupā ce eu m'am hotārīt, că în timpul proxim o se mē însor...”

Biserica Templierilor din Luz.

Florica: (tresare, își duce mână la inimă) Se însorā!... Ah!... Ah!... (iși plecă capul jos și ascultă supērată)

Ion: „Prin urmare nu voiu dispune de atāt timp liber ca acum: îți aduc la cunoștințā, că cu ziua de ađi esci dimis din postul ocupat de d-ta pānā acum, dupā ce acel post cu ziua de mâne va fi ocupat de noul meu companist...” Eu, ce se fac, mē uitai la el cu ochii plini de lacrimi și convingēndu-mē că nu face glumā, mē sculai și mulțāmindu-i de bunăvoințā arētatā pānā acum îi ceru-i scuze pentru eventualele neglijări ce aș fi comis, dar despre carī eu nu am scire, imi luai pālāria și cu pași de somnambulist eși-i afarā!... Ce era se încep... Luai stradele de-a rēndul... bātui la mai multe uși cercānd post, darā pānā acum fără rezultat...

Florica: (acoperindu-și fața cu mânăle începe a plânge)

(Scena se întunecă — însērează)

Gherasim: Frate Ioane! Nu ț-am spus eu și mai inaintē că Smārdan, amicul tēu cel bun, de când a ajuns la banii, este un om miserabil, un om, care pentru a cāsciga parale ar fi în stare a-și vinde pārinții, legea și moșia!... Nu-e el om de nimicā?

Mai intāiu pōrtā de nas pe sorā-ta la urmā, fără leac de causā, îți aratā ție ușa?!...

Ion: (intrerupēndu-l) Nu! El a fost totdeia om de omenie și acela rămāne!... Pe sora mea a lāsāt'o... Fie! Ea e fatā sermanā, el e om bogat... noi nu ne întindem unde nu ne e locul... apoi scim și răbda...

Gherasim: Bah! Esci un om mole. Ce-ți spun eu; Smārdan e un om fără caracter, un tiran...

Ion: (face semn cu mână) Destul! În casa mea nu sufer se ofensezi pe acel om, care mie în trecut nu mi-a făcut nici un rēu. Eu i-am fost angajatul seu, nu fu mulțamit cu munca mea ce i-am presta'o, îl stātu decī în drept a mē dimitē fără a-mi da semā că ce am greșit. Cāt timp am fost aplicat la el, a tractat cu mine prietinesce; prin urmare nu sufer se-l ofensezi, deși noi, fără a ne putea da semā, că pentru ce am primit acu o nouā și pōte și mai gravā loviturā din partea lui!

Florica: (scergēndu-și ochii) Drept ai Ioane! E greu a porunci inimii înflăcārate, precum e greu a potoli vāpaia focului ardēnd... dar noi nu avem a-i împuta nimic... El e stāpān peste sine, facā

ce va voi... D-deu e sus, vede, și sum sigură, că nu ne va lăsa nici pe noi... Apoi eu!... tac și rabd!

SCENA VI.

Cei de sus. Maria.

Maria: (vine din stânga, aduce o luminare aprinsă și o pune pe mesă) Bună seara domnișorii!... Bună seara!... (vede pe Ion supărat) Ei, ei, da cu d-ta ce-i?...

Gherasim: Ce se fie! Prietinel seu Smârdan i-a dat drumul! Vești omul cel cinstit, cum și-a omenit prietinel?!?

Maria: (cu nedumerire) Hm!... Mare lucru!... Dar eu par'că nu cred! Ei! (își bate fruntea) Este aici minte... Nu mă puteți pe mine nebuni cu una cu două...

Ion: Ce-i drept nu-i minciună, lele Marie. Fratele Gherasim spune adevărul!... Smârdan mi-a dat dimisia.

Maria: Și totuși nu cred!... Nu cred și nu cred!... nu cred (ese.)

SCENA VII.

Ion, Gherasim, Florica.

Gherasim: (sculându-se) Așa se vede, aici cu stăpân, cu servitorii prețuiesc pe acel om, care promite surorii, că o va lua de nevastă și nu mai vine pe la ea; promite fratelui că-i va asigura

viitorul și-l scote din post!... Ei bine, dacă vouă aceste fapte vi-s bine venite, se vă fie de bine!... D-șoră, mă recomand! Servus Ioane!

Ion: (asemenea se scolă și-și ea pălăria) Repet frate, în ce privește caracterul său, nu sufer nici o iotă contra lui. Om de omenie a fost, aeela e și astăzi și inaintea noastră acela rămâne și pe venitor. Că și-a schimbat vederile, aceea e afacerea sa! nu avem îndreptățirea a ne mesteca în lucruri care nu se țin de noi... Te petrec puțin și eu, căci mă dore nițel capul!... (ambii ies prin mijloc.)

SCENA VIII.

Florica.

Florica: (după ce i-a petrecut până la ușă, se rașină de mesă cu fața către public... Se însoră!... Postul fratelui meu îl ocupă noul seu companist... Oh! Vai de cel serac... Vai de inimioara mea!... ce fericită eram eu când era el credincios... se înțelege... atunci era om serac... Cu câtă atențiune și gingășie era față de mine n'ar fi trecut el marginile bunei cuviințe pentru cât bun e în lume... Acum?... pare schimbat, de patru săptămâni nu a fost la noi... și pare așa de rece... mă privește lung... urmărește cu privirea sa scrutătoare toate mișcărilor ce fac și nu dice nimic... Nu-l pricep, dar așa se vede amorul cel înflăcărat a dispărut și în locul focului de astăzi, a rămas ghiată nesimțitoare... Dar ce se faci. D-deu scie ce face!

Fermă-model.

...El nu ne va lăsa pe noi sermani, ne va ajuta și acum a putea suporta aceste lovituri... Bine dice Ion...

SCENA IX.

Florica, Smârdan.

Smârdan: (intră prin mijloc fără a fi observat de Florica; rămâne în ușă și ascultă.)

Florica: (continuă fără a ști, că Smârdan e în chilie) ... El face ce vrea; e stăpân atât pe inima cât și pe punga sa; noi nu avem drept a spera nimic... Iar eu!... E greu, dar ce se faci... Așa-i...

Smârdan: (întrerupend-o cu politete, dar rece) Bună seara d-șoră Florică...

Florica: (spăriată sare sus...) Ah! Ah! D-l Smârdan!... Bună seara!...

Smârdan: Se scuzați, că așa târziu vin a ve conturba, dar așa avea încă nescari afaceri cam repede din birou (își depune pălăria pe măsuta din dreapta.)

Florica: (uimită) Așa cred d-le Smârdan, fiecare pasager care are pașaportul în buzunar, se grăbește a porni cât mai în grabă, căci...

Smârdan: (uimit o întrerupe) ... Cum, d-ta deja ști ce am avut cu Ion?...

Florica: Se înțelege, noi unul față de celalalt nu ascundem nimic! (șede pe scaunul din dreapta la mesă.)

Smârdan: Așa!... (se plimbă cu capul plecat prin chilie) ... E în adevăr lucru foarte frumos între frați... foarte frumos... (oprindu-se) ... Dar Ion unde-i? Ași avea ceva de vorbit cu el??!...

Florica: S'a dus puțin la plimbare... Se plângea că-l dore capul... Petrecuse pe Gherasim...

Ion: Gherasim a fost aici?

Florica: Da! Mai adiniora eșiseră ambii!...

Smârdan: (venind înaintea publicului - aparte) Așa se vede și-a împlinit bine misia de a ajuns și aici! (tare) ... Dar pôte nu va întârzia mult?... Nu prea am timp de pierdut...

Florica: Cred că îndată o fi aici, nu prea are obiceiul a absentă seara... Apoi prea ușor cred, că chiar sările îți sunt acum foarte prețioase... Căci... (se oprește, ca și cum nu ar putea continua.)

Smârdan: Hm! (a parte) O inimă nobilă, un caracter firm! Nu vrea se mă atingă cu nimic!... (tare) După cum o iei. Fiecare om își scie afacerile sale... Dar d-ta cu ce te mai ocupi seara?

(Va urma.)

I. Nițu Pop.

Gratomanie.

Cetitorii acestei reviste vor cugeta: „ce vrea omul acesta cu bazaconii de aceste?” și celind titlul de sus, nu fără cauză.

Dar pot fi linișiți.

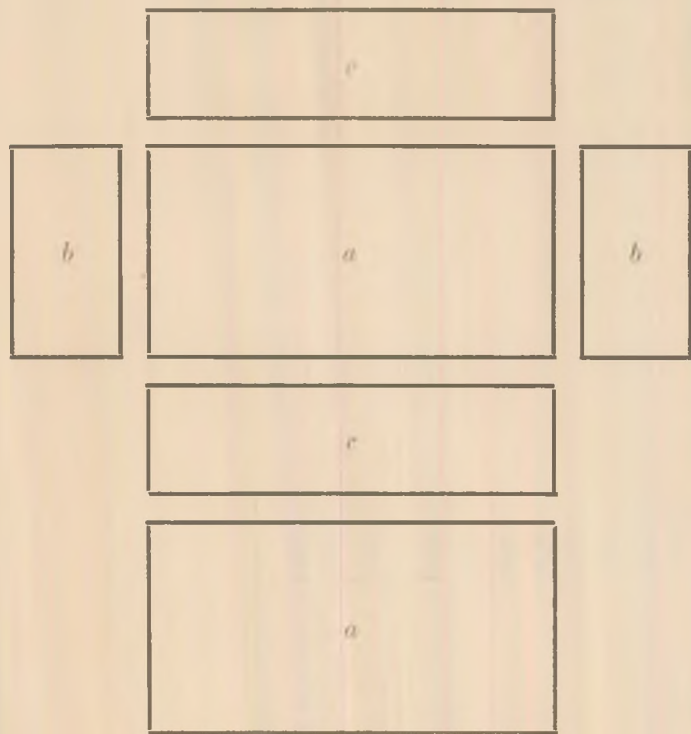
E vorba de un lucru ușor, pentru orî care diletant prea ușor de executat, obținînd rezultate în adevăr frapante.

Se luăm deci un exemplu: Urmînd și noi *modei*, adunăm „cărți postale cu vederi” sau după terminul nou introdus, dar nu prea corespunzător: adunăm *ilustrate!* (?) —

Ne abatem înse delă obiceiul apröpe general, a le aranja în „album” ei voim a le aședa în o *cutie frumoasă acomodată*.

Mergem în o sticlărie, ne comandăm sticlă de 3—4 eventual 4—5 milim. grosime și lăsăm se ne taie următoarele table:

a) Doue table de 15 cm. lungi 10 cm. lățime; b) doue table de 10 cm. lungime 5 cm. lățime; c) doue table de 15 cm. lungime 5 cm. lățime.

Șema alăturată ne arată menirea unei fiecăreia dintre tablele tăiate. Avem adevă patru laturi (b e b e), un fond (a) și un coperiș (c).

Cu ajutorul „*gratomaniei*” suntem în stare a da cutiei noastre o înfățișare ca și cum păreții ar fi sculptați în argint și lipiți pe table de sticlă neagră.

Procedura e următoarea:

Curățim tablele bine, apoi ne pregătim un lack după următorul recept:

Asfalt-lack 10 părți
Frankfurter-Schwarz . . . 50 „
Oleu sicativ brun . . . 50 „

mestecate bine la olaltă. Cu acest lack ungem cu ajutorul unui penel tablele de sticlă, dar numai câte pe una latură (nu pe ambe părțile!) Lackul trebuie obdus se fie cam subțirel și pe cât eposibil trebuie se împedecăm formarea beșicuțelor de aer, până când lackul nu a început a se usca.

După ce am obdus tôte tablele pe câte o latură, le punem să se usuce. (Ceea ce se întimplă în câteva ore).

După acesta alegem un desenm acomodat d. e. pentru laturi (b b) câte o ghirlandă, pentru laturile mai scurte (c c) aceeași ghirlandă dar acomodată lungimei; pentru coperiș un buchet.

De sine se înțelege, că la început avem se alegem ornamente simple.

Desennul ales îl decopiem pe acea parte a sticlei, care e obdusă cu lack.

Copierea desenmului se întimplă cu întrebuițarea „hărtiei de copiat” (indigo-papier, blau-copier-papier.¹⁾ Acesta are o latură albastră sclipiciosă și alta surie dar fără lustru.

Aședăm hărtia de copiat cu fața sclipiciosă cătră sticlă obdusă cu lack: punem apoi pe densa desenmul și cu o cerusă percurgem liniile desenmului. Ridicând desenmul și hărtia de copiat, vom vedea că desenmul este decopiat pe sticlă cu linii albastre. De cumva liniile albastre nu-s pe sticlă, atunci ne uităm pe dosul desenmului și le vom afla acolo; un semn, că hărtia de copiat nu a fost aședată cu partea sclipiciosă cătră sticlă ci cătră dosul desenmului, ceea ce e o eröre. Trebuie deci se fim cu atențiune la aședarea acestora, urmând următoarea șemă:

— desenmul aședat cu dosul pe hărtia de copiat,
— hărtia de copiat, cu partea sclipiciosă în jos,
— sticlă, cu partea obdusă cu lack în sus.

Dacă voim se împodobim coperișul cu un monogram, atunci se nu uităm că acesta trebuie desenat întors.

După ce desenmul e copiat, luăm o tablă și o aședăm pe mesa acoperită cu o bucată de pânză albă astfel, că partea desenmată se fie de-asupra.

Cu un cuțit cu vîrf bine ascuțit percurgem liniile (conturile) desenmului și din acele părți ale acestuia, carî voim se le avem în colorea argintului d. e. în figura dela vale cercurile negre:

¹⁾ Cine nu vrea a-și cumpăra hărtie de copiat, sau pote nu capătă; și-o pote pregăti singur, în modul prescriis mai la vale între receptre.

radem afară lackul, fiind cu atențiune, ca nu cumva se trecem peste conturile desemnului sau apăsând prea tare se spargem sticla. Dacă totuși am greșit ceva, atunci cu un penel *fin* coregem erorile cu lackul de mai sus.

Dacă am gătat cu acesta și am curățit bine acele părți care acum sunt transparente, luăm o colă de *staniol* (hârtie arginție) o tăiem corespunzător *tablei* de sticlă și o punem pe partea obdusă cu lack. Intorcând acum tabla de sticlă astfel pregătită și uitându-ne la aceea parte, carea nu e obdusă cu lack, vom afla că ghirlanda ni-se arată ca și cum ar fi de argint.

Tablele astfel lucrate le lipim la olaltă în forma de cutie cu hârtie, piele sau pânză și cutia în adevăr frumosă, e gata.

Pe din lăuntru o obducem cu hârtie fină albă sau colorată (după gust) ca se acoperim și înțepenim staniolul.

Pe această cale putem face tase de măsă, table de șach, firme, etc. etc.

Nitu.

Recepte.

Firnis pentru lemn de brad.

O vâpselă bună pentru lemn de brad sau altfel de lemn în colóre albă se pregătește în modul următor:

Schellack	100 gr.
Sandarac	50 "
Colophonium	50 "
Camphor	16 ² / ₃ "

sdrobite fin le punem în

Alcohol	666 ² / ₃ gr.
-------------------	-------------------------------------

scuturându-le la olaltă bine. Dacă vremea e căldurosă în 2-3 zile acestea s'au topit și firnisul se pöte întrebuința.

Mobilele sau obiectele ce voim a obduce cu acesta trebuie se le frecăm bine cu oleu și apoi *în söre* sau *la caldura*, (dar la recelă nicî la un cas) ungem subțirel cu firnisul descris. După 2 ore ungem a doua oră și după alte 2 ore, ungem pentru ultima dată același obiect. Lustrul obținut e frumos și durabil.

(Fd-be.)

Hârtie de copiat (Indigo.)

Se pregătește în modul cel mai ușor precum urmază:

Luăm *colórea pulverisată*, (aici putem folosi pentru colórea *albastră*, [care e cea mai obișnuită] așa numitul *Berliner blau*, *albastră* în formă de globuri, cum se vinde în prăvălii; pentru colórea roșie *Pariser roth* și așa mai departe), o mestecăm cu

unsóre de porc și o frecăm până s'a mestecat bine; luând sémă că unsóre se nu fie prea multă ci numai puțină. Cu aceasta unsóre (acum vênătă *întunecată*) ungem o colă (sau mai multe) de hârtie, o lăsăm *să se usuce bine* și hârtia de copiat e gata.

(Nitu.)

Vics (lustru) rapid.

Un vics bun, cu care ungând păpușii sau cismele, capătă la moment un lustru frumos asemenea cu lackul, se pregătește în modul următor: În 11 decilire spirt de 80% topim 200 grame schel-lack, acesta îl punem în 75 gr. terpentin francez (fluid) și apoi adaugem 2¹/₂ gr. unigrosim.

(Nitu.)

Petroleu fără miros.

Se amestecă 100 grame de clorură de zinc cu patru litruți petrol, se bate bine și iute apoi se tornă acest amestec într'un vas cuprinzând var nestâns, se agită repede până se amestecă bine. Se lasă a se depune și ai un produs absolut fără miros, după cum afirmă *La Nature*.

Mijloc simplu de a trage ilustrațiunea pe tot felul de lemn.

Ilustrațiunî imprimată sau mai bine litografată pe hârtie pu-făiosă de tipariu, (de carî se află spre vêdare la ori și care librărie) se pot trage pe lemn (decopia) în următorul mod;

Hârtia cu ilustrațiunea se moie în apa căldică și apoi se uscă între păturile unei pânze împăturate.

Luăm apoi o scândură¹⁾ frumos giluită și curățită cu piatră de frecat (Bimstein) și o obducem cu următorea mixtură compusă din:

Sandarac	64 grame
Terpentin venețian	48 "
Alcohol	192 "

Apoi fiind că mixtura acesta se usca forte repede, aședăm ilustrațiunea cât se pöte de repede cu fața pe partea obdusă a scândurei, după aceea frecăm cu degetul hârtia până se ia de pe lemn și rămâne numai ilustrațiunea ca și imprimată.

Spre a avea lustru frumos se poleiesce apoi cu o mixtură compusă din:

Mastică	16 grame
Sandarac	64 "
Gumă (Gumi Elemi)	8 "
Terpentin venet. și alcohol	32 "

I. B.

¹⁾ Mai potrivite sunt scanduri din lemn de corn și de acaț alb.

DE ALE POPORULUI.

Strigoii.

Fenomenele naturei atingând tare închipuirea ömenilor primitivî, ei se nisuiu de așî da samă despre ele, de a și-le explica. Acesta nisuiță pe de o parte a dat mare impuls dezvoltării ömenescî, dar de altă parte nascere și multor rătăcirî.

Acolo unde mințea lor își trada neputința unei pötrunderî în temeinicie a fenomenelor, unde totă truda lor se dovedea zadarnică, ei își dau esplicări mistice, le puneau töte în socoteala vre unei deitați la care trebuiau se recurgă vrënd-nevrënd. Așa s'a dezvoltat mitologia tuturor poporelor vechi.

Aceste credințe au străbütut atât de adânc în sângele poporelor, încât nicî biserica D-deului celui adevërat, nicî dințîi de fer ai timpului nimicitor, n'au fost în stare să le smulgă cu totul.

E înfrânt codrul de suflarea rece a iernii, dar primăvara în frunzesce din nou!

Apoi în evul mediu organizarea socială se pare că a favorizat încă aceste credințe naufragiate. O parte din frunțașîi poporului ignorantă și lacomă după pompe lumesce lăția credințele deșerte, căci acesta era spre avantagiul seu aducându-i venerațiune

și avere. Bietul popor de rënd în nesciința-i primitivă, ajunsă acolo în cât numai scia ce să creadă.

La sorele libertății poporul se desceptă din letargia-i seculară. Binevoitori eșiți din sinul seu lucră într'acolo ca să-i curățe trunchiul de surcelele sëlbatice, cari au mai rēmas după altuirea cu mlădița creștinismului. Intre aceste surcele păgubitoare e și credința despre strigoii.

Numele de *strigoii* ne a rēmas dela strămoșii nostri romani și anume dela *Strigae*¹⁾ Ovidiu în *Fastorum libri* deduce numele acesta de stridere a șuera, a scârțai a face sgomot. Aceste *Strigae* erau nisce ființe rele în formă de paseri, cu pene sure, cap mare, ochi involbați, cioc spre răpire, ghiare puternice și sboră numai noptea. Ele se nasc paseri sau prin farmece femeile bătrâne devin *strigae*. Natura lor arată forte lămurit următorul esemplu. Fiind Proca, fiul de rege latin în etate de 5 zile, ele veniră la el îi sfărinară pântecel, și-i sorbiră singele. La strigătele fiului alergară la el parinții și doica mersă la diina Cranae, care locuia în dumbrava lui Helernus lângă Tibru, Cranae avea putere asupra strigoelor. Venind în casa regescă atinsă de 3 ori stâlpul ușei cu spine alb, a stropit pragul de 3 ori cu apă, lua mațe de purcea de 2 lum și dise: „Paserile nopții, crutați mațele pruncului, căci ve dau pentru ele aceste.” De atunci nu s'au mai apropiat de leagăn.

Aceste sunt strigaele, dela cari se derivă numele de strigoii.

Strigoii se impart în mai multe specii după puterea ce o au asupra omenilor, animalelor și plântelor, și anume: 1. *strigoii pe omeni* — căci numai așa i-i putem numi. 2. *strigoii pe sămânțuri și bucate*, 3. *strigoii pe rite*, 4. *strigoii pe pesci*, și pe alte multe lucruri.

În celea următoare ne vom nisui a spune despre fiecare felu ceea ce am putut aduna dela poporul nostru relative la ei.

1. *Strigoii pe omeni*. Dacă ne mōre o ființă iubită, acea ne face să ne gândim în continuu la ea. Acum dacă persoana respectivă, încă ne-a iubit, eugetul nostru îndelungat în urmă a face de ni-se arată noptea. Putem vorbi cu ea ca și când ar fi vie, dar trupul ei e pētruns de receala mormântului, și atingendu-i mână, un fior rece ne cutremură în tote inchiiturile, inima par'că ne înceală de a mai bate și simțim cum sângele ni-se recesce în vine.

Acest rendez-vous nocturn ne mistuiesce încet dar sigur. Fața noastră ia colōrea frunzelor tērdii de toamna, apetitul ne pier, devenim tăcuti, posomoriți, fugim de prelini, ne retragem în singurătatea udăii, ne lăsăm pradă gândurilor negre, mistuitoare.

În urmă murim.

Dar liniscea n'ō aflăm nici în mormēt. Indată după međul nopții ieșim din gropă ca să ne întâlnim cu persona iubită.

¹⁾ Dr. Al. Marienescu: *Cultul păgân și creștin București 1884*, tom I pag. 158.

Petrecem la olaltă vorbind multe, dar de cătră diina înainte de ași începe cocoșul cântecul seu cu bătăi de aripi, țarăș întrăm înmormēt. Căci cântecul de cocoș, primul vestitor al luminei, are puterea de a alunga spiritele necurate și rēutăciose în locul de unde au eșit, în întuneric, și între aceste se află și strigoii.

Tot asemenea dacă mōre un dușman al nostru, venind noptea la noi ne chinuesce în mod îngrozitor încât nu preste mult murim și noi. Cu acesta însă ura și lupta n'a încetat, cinumai s'a schimbat modul luptei. Eșim noptea din mormēt și ne încăerăm. Dacă focul luptei e așa de mare încât uităm să ne reîntōrcem în strēmta-ne celulă, și ne apucă cântecul cocoșului, atunci cu țipet grōznic năvălim în mormēt pentru ca să nu ne mai întōrcem nici odată.

Atunci am fi sferșit cu dușmaniile.

Locuitorii din Mureș-Săncraii cred că dacă trece o pisică, sau un căne pe sub mort când e întins pe *lavăță*, mortul se face strigoii și venind noptea omōră pe una din rudele sale. După cât-va timp

vine și mai omōră alta și așa pe încetul pote să-i trimetă pe toți pe capul Sântului Petru. Ca să-l scape pe nefericitul, căci și el suferă chinuri forte grozave, precum și rudele de perichul morții, îl exhumează și cu un par roșit în foc i-i străpung inima — și e mântuit. Dar acesta se întâmplă forte rar, căci au o grije deosebită de a nu lăsa pisica și cănele în casă, în care se află vre un mort.

Strămoșii nostrii Romani pentru odichna sufletelor celor repotați, dar mai ales pentru a *larvelor*, cărora nu li-s'au îndeplinit datinile religioase la înmormētare sau li-s'au făcut nedreptate în viață, țineau în nopțile de 9, 11, 13 Maiu sērbătōrea Lemuria, instituită încă de Romul pentru odichna fratelui seu Remus. Sērbătōrea la început se numea *Remuria* (dela Remus) și numai mai târziu Lemuria.¹⁾

Tot pentru morți țineau sērbătōrea *Dies Parentales* din 13-20 Februar, iar în 21 Februar *Feralia*, când aduceau sacrificiu la morminte, în multe feluri de mănăcări

și daruri, ca se liniscescă spiritele, stropeau mormintele cu vin sau cu apă și puneau pe ele lampe sau alte vase. De aicea cred, că a rēmas datina la Romani de a sparge o olă la mormēt. Ce frumos simbol al nestatorniciei vieții!

Într'un an fiind ocupați cu resbelul, își uitară se mai țina *Dies Parentales* și *Feralia*. Atunci sufletele repotaților eșiau noptea din mormēt cu gramada, drumurile erau pline de vaietele lor, Capitoliul resuna de plânsurile lor. Cei vii mureau cu grāmada. Chinuri, frica, perichul întâlneai la tot pasul. Acesta dură până ce Romanii ținura sērbătōrile morților. Venirea sufletelor încetă ca prin farmec, — mōrtea încetă dintre cei vii.²⁾

De aicea se deduce și credința Romaniilor în strigoii pe omeni.

¹⁾ Dr. Al. Marienescu op. cit. pag. 73-74.

²⁾ Marienescu *Cultul păgân și creștin*, București 1848.

Un țigă în tipul său original.

Și din acesta mare asemănare nu putem face idee despre conservatismul poporului nostru și explica proverbiala scusă pentru el, „așa ne-am pomenit din bătrâni.”

A doua specie de strigoi o formează strigoii pe lapte, sēmănătură, pesci etc.

1. *Strigoii pe lapte.* Cea mai lătită credință e despre strigoi, cari iau laptele dela vaci, bivolițe, oi, capre, chiar dela iepe, acestia ca și întreaga speție din care fac parte au codă, care samănă cu a animalelor numai cât e foarte scurtă. Rar se întâmplă se le vadă cineva codă, căci se păzesc cu mare grijă. După ce mor însă scaldându-i ca pe toți omenii, atunci li-se vede codă.

Existința acestor strigoi în secolul trecut era admisă și de biserică, așa la ectenie se poate ceti „se ne ferescă D-deu de omeni, cari strică vitelor.”

Ca dovadă despre puterea lor se dice, că nu e de lipsă se pună mâna pe vaci, ci e destul numai s'o vadă, sau se aibă un vas, în care s'a aflat cândva lapte de-a vacii pentru ca s'o „strice.” sē-i ia laptele. Vaca stricată nu mai are lapte de loc, sau foarte puțin și acesta e vênăt, cu gust rău, pus la foc se face corastă (cocârta), se adună, nu sta la muls, dă cu piciorle, cu capul, sfoarăie pe nas și scăpând din grajd alérgă într'un suflet mugând până la porta strigoiului și cērcă se între în curte. Despre un astfel de strigoi se povestesc următoarea întâmplare. El trecea încet cu căruța pe calea ce ducea pe lângă un munte. Pe cōstele verđi vēđu la o depărtare destul de considerabilă o turmă de oi scoborându-se. Clopotele de pe berbeci abia se auđiau până la el. Iși opresce căruța, scote cuțitul de după curea și implântându-l în carēmb (capul osiei) începe a trage pe cuțit ca și cum ar mulge o oie. Din cuțit începu a curge lapte în ciubărașul pe care-l puse de desupt. Oile din turmă încep se sară, se sbiere, se alerge ca nebune. Ciobanul îndată pricepu ce-i. Aruncându-și cojocul jos începu a-l colbăi sci colea ciobănesce. Omul cu carul o sfeclise. Oile se linisciră ca prin farmec. Laptele încetă de a mai curge din cuțit. El începu a tremura, deveni palid, căđu la pământ, se bătea ca cuprins de necuratul, dintre buzele vinete isvori un val de spumă

amestecată cu frânturi de vorbe nearticulate. Într'un târziu ciobanul încetă cu bătaia. Omul se sculă târbăcit ca dintr'un somn cu visuri îngrozitoare. Cu pași șovăitori se ureă în căruța și plecă.

Era un strigoiu. Ciobanul scia ac și de cojocul lui.

Strigoii mai pot lua laptele și în alte moduri. Așa îți cer pâne și sare, pe cari apoi dându-le vitelor lor, laptele trece tot la aceste. Ca contra mijloc se pote folosi tot pâne și sare. Ceri adecă de acestea dela el și le dai vacilor tale.

Sunt însă și strigoi de aceea, cari nu voiesc se strice nimēru. Acestia iau laptele dela caprele selbatice, cari și așa sufer adese din cauza multului lapte, pe care iedii nu-l pot suge tot. Iată ce ne povestesc un moșnég din Ludisor (com. Făgăraș). Când eram mai tinēr, m'am dus cu vre-o 3 tovarăși la imblătit în Cineșor. Am început stogul unui sas. Pe la prânđ ne aduce sasu, un ciubăraș de lapte dicēndu-ne: Dacă v'o fi sete, beți din laptele acesta, căci apa din fântână e rea și fiind cald, ușor vē puteți bolnăvi. Ne miram de unde pōte avea sasu atâta lapte, dar de altă parte ne părea bine, căci laptele era foarte bun. În ziua următoare sasu iar ne aduse lapte se bem. Sara ne pusem la pândă, se vedem de unde are gazda noastră atâta amar de lapte. Când ce se veđi? Puse ciubărașul jos și-l umplu plin plinuț dela o singură capră, pe care o avea. Sasul era strigoiu. A treia di n'am mai voit se bem din laptele adus. Sasul ne dīse: „Vēd, că ați băgat de semă că sun strigoiu, n'am ce face, așa m'a lăsat D-deu. Dacă nu iau lapte dela vite streine, me bolnăvesc de morte. Dar eu nu-l iau decât numai dela capre selbatice, căroră prin acesta numai le ajut. De vaci nu m'am atins în viața mea. Strigoii, cari iau lapte dela vaci sunt nevēđuți. Dar totuși sunt unele mijlōce, prin cari îi putem vedea și cunōsce.

Punēnd la prinderea postului de pasci o plăcintă pe poliță ș'o lași acolo până în Joia Pascilor. Atunci luând-o cu tine la încunjurarea biserice, de se va alla pe-acolo vre-un strigoiu, va veni la tine și te va întreba ce ai acolo.

[Va urma.]

MAIOR și POPA.

ILUSTRĂȚIUNILE NOSTRE.

Cei ce se ocupă cu economia câmpului mai cu semă pe moșiile comasate unde adese ori e omul necesitat de a pasce vitele pe un teritoriu mai strēmț, de multe ori își vor fi gândit în sine „cât de practic ar fi un ocol, care să se potă cu ușurință muta dintr'un loc într'altul, așa după cum cere și trebuința de a muta vitele la pășune de unde se gată la alta mai bună.

Ilustrațiunea noastră de pe pag. 42 ne arată un astfel de gard ce se compune din pociumbi de stejar, pe cari se întepenesc cu cuie, câteva fire de drot cu sau fără ghimp, de care se află de vëndare acum aprōpe prin tōte prăvăliile de ceva sēma. Acesta ingrăditură e practică și ușor transportabilă.

2. Pe pagina 46 sunt reprezentăți într'un mic clișeu membrii academiei franceze.

3. La pag. 47, o româncă din jurul Sibiuului.

4. Pag. 48 a revistei noastre o decorează portretul venerabilului protopop al Aradului Moise Boșan, (veđi biografia tot pe aceea pagină.)

5. La pag. 49 avem două clișeuri de o frumșetă rară, unul represintă portretul românesc dela Secalul-de-munte, celalalt portul de pe Murēș.

6. *Biserica Templierilor din Luz.* (pag. 51.) În una din inverditele văi ale Pirineilor, adăpostită de uriași munți ce se ridică spre

ceriul albastru sub mantia lor de ninsōre, archeologiștii vin la Luz, nu pentru minumatul peisagiu, dar pentru a studia stilul curat roman al vechei biserice, clădită în veacul al XII-lea de ordinul Templierilor.

Acestă simplă biserică are mai curund înfățișarea unei cetăți. Și câte rēsbōie de religie nu s'au mai făcut aci...

Gravura înfățișeză această clasică biserică de stil roman.

Nu departe de-aci e satul Gēdru la 995 m. înălțime, la întelnirea celor două văi Gavarnie și Hear. Aci, înainte, era un lac; rumpēndu-se stâncele cari lineau apele, ele și-au făcut loc printre două uriașe ziduri gigantice. Așa e de adēncă trecētoarea încat torrentul curge în un intineric misterios, iar saxifragele, smeura acățate de pāreți zidului natural, opresc ultimele rađe ale sōrelui.

O trecētoare.

7. *Fermă-model.* Sub acesta numire înțelegem o școlă agricolă în care se pune în practică noiele invenționi relative la agricultură. O astfel de fermă-model e și moșia dela Slobođia-Galben din județul Rimmicul-Serat, proprietatea d-lui C. C. Datculescu.

Ilustrațiunea de pe pag. 52, ne înfățișeză personagiul acelei ferme-model.

8. Ilustrațiunea de pe pag. 55, înfățișeză pe un țigan în tipul său original.

Cronica.

Societatea pentru fond de teatru român își va ține adunarea generală anul acesta la Abrud în zilele de 22 Iuliu și urm.

Instructorul de religie al prințului român. Părintele *Nazarie*, directorul seminarului central din București, a fost însărcinat cu educația religioasă a principelui *Carol*, strănepotul regelui României.

Logodnă Dna *Maria Poporici* și dl. Dr. *Valeriu Braniste*, logodiți. Brașov, 11/24 Iunie 1900.

Andree trăește? Ziarul „*Norbotten Courier*” din Copenhaga primește din Vardö o telegramă care cuprinde două cuvinte în limba finică: „Andree salvat!”

Din nenorocire se crede că e vorba sau de o neînțelegere sau de o glumă prostă.

„Asociațiunea” la Băile Herculane. Comitetul central al Asociațiunii în ședința sa a decis a primi invitarea despărțământului Caransebeș, de a ține viitoarea adunare generală la Băile Herculane în zilele de 9 și 10 Septembrie n.

Noua societate. În Ploești s'a înființat o societate pe acțiuni sub numele de „Salvarea muncitorului român,” care are de scop se cumpere și se pună în vânzare toate obiectele luate de învățători.

Carmen Sylva în teatru unguresc. Regina României are un bluet cu titlul „Două părechii de cisme.” Direcția teatrului de vodeviluri („Vigszínház”) din Budapesta încă la începutul sezonului a înaintat prin intendanțura de curte română rugare, ca Regina se-i permită reprezentarea piesei în traducere maghiară. Direcția a primit deja permisiua cerută și astfel în sezonul viitor teatrul de vodeviluri din Budapesta va avea în repertoarul său o piesă de a Reginei României.

Un omagiu d-lui V. A. Urechia. Cu ocaziunea jubileului literar de 50 ani al d-lui V. A. Urechia, d-l Ignatie Mircea, licențiat în drept și președinte al reuniunii *Frăția* a românilor transilvăneni din Capitală, a luat inițiativa de a oferi marelui Român, ca un omagiu de adâncă recunoștință, un frumos album, care conține portretul veneratului patriot.

Albumul, în care s'au înscris toți cari simt românesc, este lucrat cu multă măiestrie și au fost espus în vitrina halei dela L'Independance Roumaine, unde va sta câteva zile și apoi va fi înmănat iubilarului.

D. Coșbuc, eminentul nostru scriitor, a făcut o dedicație în versuri.

Dece mii de mărci pentru un trandafir. Revista săptămânală de grădinărit „*Erfurter Führer im Garten*” publică concurs la un premiu de 10.000 mărci (1 marcă face cam 60 cr.) pentru acel grădinar, care va găsi un fel de rose, a căror colorie se fie vânăta ca florea grăului. Până acum grădinarii au putut prăsi rose în toate colorile, numai în colorea vânăta nu, de aceea revista din Erfurt (Germania) voește ca pe calea acesta se îndemne pe grădinarii se-și bată puțin capul cum s'ar putea face, ca un trandafir se înflorească vânăta.

Prințul Galițin și Krüger. Din Paris se telegrafiază: Prințul Leopold *Galițin* a depus în fața bustului președintelui Krüger, la pavilionul Transvaalului, o coronă de argint cu inscripția următoare: „Reprezentantului unui mic popor și al unei mari idei, omagiu de admirație.” Delegatul Transvaalului a telegrafat prințului Galițin mulțămire pentru această prețioasă dovadă de simpatia și de sinceră prietinie.

Advocat nou. Dr. *Ioan Cherecheș*, fost adjunct advocațial în cancelaria d-lui Dr. T. Mihali în Dej, în 25-27 Iunie făcând cu succes strălucit censura de avocat la tabla reg. din Tirgul-Mureșului, și-a deschis cancelarie advocațială în Dej.

Majestatea Sa Regele Carol și principele mostenitor de tron al României, s'a întors dela Sigmaringe venind dinspre Pesta.

Înălților călători li-s'au făcut mari ovațiuni pe la gări din partea Românilor, cari se adunaseră în mare număr; cu deosebire la gara din Chitighaz, unde în fruntea publicului român se aflau și doi preoți. La ovațiile românilor regele român a răspuns prin sălutară afabile.

Cununia arhiducelui Francisc Ferdinand cu contesa *Sofia Chotec* s'a făcut Duminecă la 20 Iuliu st. n. în Reichstadt. Noua părechie și-a făcut intrarea în oraș Sâmbătă după amiazi. Îndată după cununia, mirii au plecat la Konapist.

Avis. D-l Dr. *Liviu Micsa*, cand. de adv. în Dej, a depus în 15 Iunie a. c. la tabla regescă din Mureș-Oșorheiu censura de avocat cu succes eminent, în urma căreia a deschis cancelaria advocațială în Dej.

Reuniunea română de cântări din Năseud a aranjat o Serată musicală împreună cu teatru și urmată de dans, ce s'a ținut Duminecă în 1 Iuliu st. n. 1900 în sala de gimnastică dela gimnasul de acolo.

Serbările de la biserică din Șișesci. la biserică parochială din Șișesci, votivă pentru S. Unire a tuturor Romanilor cu S. Seam Apostolic de Roma, în 12 Iuliu și 28 August a. c. st. n. se vor aranja festivități jubilare, cu un program foarte vast care s'au susținut și la Preaveneratele Ordinariate diecesane din Oradea-Mare și Cherla, de unde așteptăm tot spriginul moral pentru reeșirea cât mai splendidă a acestor serbări, întru Mărirea lui Dumnezeu și spre înălțarea simțului religios al poporului nostru credincios.

În Lechința-săsescă se va aranja o petrecere Duminecă în 15 Iulie n. 1900 în otelul opidan. Începutul la 6 ore d. a. Intrarea: de persoană 1 cor. 60 b., de-o persoană în familia 1 cor. 40 b. Venitul e destinat spre scop cultural.

Caritatea însoțirea credincioșilor gr. cat. din Șoimuș și jur ce s'a propus nobilul scop, a) de a contribui la promovarea și propășirea treptată a credincioșilor gr. cat. pe calea caritativă a faptelor de îndurare creștinească și petrecerea în st. rugăciunii, b) a înființa un fond de ajutorare, c) a împărtași la bisericile mai serace după putință, în fiecare an tot felul de ornate trebuincioase la celebrarea cultului divin și împodobirea casei lui D-Deu, d) a prevedea școalele mai serace cu tot felul de cărți trebuincioase și requisite de învățământ.

Statutele se pot vedea în Călindariul portativ de pe anul curinte și până la aprobarea acelor dela locurile competente a încredințat cu primirea și încasarea ofertelor și taxelor de membri și înscriere, administrațiunea averilor bisericesci gr. cat. din loc. Administrațiunea averilor bisericesci din loco a primit acesta înserecinare și sumele încurse pe lângă libel de depunere le-a elocot spre fructificare la institutul de credit și economii „Șoimușana.” Ofertele și taxele încurse se vor publica în „Revista Ilustrată” sub rubrica:

Pentru „Caritatea” a încurs la administrațiunea averilor bisericesci din Șoimuș:

1.	Dela Ioan Barna, B.-S.-Miclăuș	cor. 40 banf.
2.	Teodor Sas, Fărău . . .	1 „ 20 „
3.	„ Vasile David, Mogos . . .	— „ 44 „
4.	„ Marian Peculea, Stenea . . .	— „ 44 „
5.	„ Georgiu Șerban, Smig . . .	— „ 52 „
6.	„ Ioan Baci, Șoimuș . . .	— „ 44 „
7.	„ Dum. Moldovan, Șoimuș . . .	— „ 44 „
8.	„ Georgiu Spornic, Cohalm . . .	— „ 20 „
9.	„ Georgiu Repede, Homorod . . .	1 „ 20 „
10.	„ Todor Sălăgean, Teuț . . .	— „ 44 „
11.	„ D. Cutean	— „ 44 „
12.	„ Vironica Parcalab, Bistrița . . .	1 „ 20 „
13.	„ Ion Pop, Filpeșul-mare . . .	— „ 42 „
	Suma	9 „ 78 „

Vasile Baci,
curator prim. bisericesc.

Bibliografie.

„**Ce-i ceriul?**” o lucrare științifică alui *Cammille Flammarion*, a fost tradusă în românește (Colecțiunea Benvenisti) de d-nul *B. Marian*. În text sunt și figuri, precum sa dă și portretul autorului. Cine știe orî a auzit de fermecătoarele scrieri ale lui Flammarion, negreșit va căuta se-și procure această carte. Se găsește la librăria Benvenisti, *Craiova* (România). Prețul 1 leu 50 bani.

„**Cum se fotografăm?**” este titlul unei broșuri foarte folositoare și de mare preț pentru iubitorii de arte și progres, un cadou potrivit junimei studioase de ambe sexele, o instrucțiune practică pentru amatorii artei fotografice, cu 31 ilustrațiuni, compuse de Ioan Nițu Pop.

Autorul dăce în prefață:

„Sunt mulți — o știu din propria experiență — oameni bucușori s'ar fi ocupat cu arta de a „fotografă” („posa”), dacă nu i-ar fi înfricat aceea idee falsă, că a fotografia este posibil numai aceluia, care este desemnator escelent. Trebuie se mărturisesc, că acesta părere este aprăpe generală, dar ea este cu totul greșită. Pentru ca cineva se potă deveni un amator al artei frumoșe fotografice, nu are lipsă de cunoștințe de desemn. ci îi trebuie prima liniă voință, apoi puțin gust estetic și un aparat fotografic; celelalte „se fac de sine” cum dăce povestea.

În an il trecut a fost publicat acest articol în „Revista Ilustrată” de unde s'a scos și în broșură separată. Se află de vânzare la administrațiunea acelei foi și *costă numai 1 coronă*.

„**Sărbătorile la Rămâni**”, studiu etnografic de Sim. Fl. *Marian*, membru al Academiei Române, profesor la gimnaziul gr.-or. din Suceava; vol. II. Paresemile. Tipărit în Institutul de arte grafice în București, strada Dămnei nr. 16. Editura Academiei Române. Prețul 3 lei.

„**Insula morților**,” novelă de R. Voos, tradusă de Andrei *Bărbănteanu*, profesor în Brașov. Prețul 50 bani.

„**Din istoria Românilor, Episcopul Ioan Inocențiu Cloan** (1728-1751) de Dr. Augustin Bunea, canonic metropolitan.” O scriere de mare valoare pentru istoria noastră națională a apărut tocmai acum la Blaj. Opul conține 422 pag. format mare 8° și costă numai 2 fl. (cu posta franco 2 fl. 15 cr.) pentru străinătate 5 lei plus porto.

„**Predici ocașionale și funebre**.” În legătură cu „Predicele pentru Duminică și Sărbători,” de dr. Em. *Elefterescu*, a apărut de acelaș autor și partea a doua: „*Predici ocașionale și funebre*,” care se estinde pe 220 pag. și conține 11 predici pentru cununii, alte 13 predici pentru diferite ocașuni (la sântirea de biserică, instalări de parochii și protopopi, la prezentarea pentru prima-ora a preotului înainte credincioșilor; discurs la terminarea anului școlastic etc.) Predici pentru înmormântări (la bărbați și femei de diferite etăți și condițiuni). Costă un esemplar 3 cor. 50 bani. trimis franco și se pote procura dela tipografia „A. Mureșan” din Brașov.

„**Documentele românești din arhivele Bistriței**”, partea I., de N. Iorga. A ești de sub tipar în editura librăriei Socec & Com. București. Prețul 4 lei.

„**O carte valoroșă**.” scrisă de d-l *Ioan Popea*, profesor la școlile române din Brașov. Cartea este intitulată: „*Caractere morale exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne*.” Această carte, atât prin exteriorul seu elegant, cât și prin cuprinsul seu bogat, de aprăpe 400 pagine, este o adevărată podobă în literatura noastră. Atragem asupra ei atențiunea tuturor Românilor iubitor de carte; în ea cetitorul va găsi o comoră nespuse de prețioșă de învățături, de mângăieri, de însuflețiri spre tot ce e moral, nobil și frumos. Prețul 1 fl. 25 cr. (cu posta

(1 fl. 35.) Pentru România 3 Lei, la care este a se adauge și portul postal. Se află de vânzare la Tipografia „A. Mureșianu,” la librăria N. I. Giurea și la librăria H. Zeidner în Brașov.

„**Manual de Psihologie și Logică** pentru clasa a VIII-a a școlilor medie edat de dr. Vasile Hossu. A apărut și se află de vânzare la *Tipografia seminarială din Blaj*.

„**Conferențele pedagogice** ale corpului profesoral dela instituttele din Brașov, de Virgil Onițiu, Brașov 1900. Un prețios volum de 262 pag. cuprindând afară de conferențele pedagogice, mai multe portrete de ale profesorilor și întemeietorilor școlii, biografiile prof. decedați: Nic. Popovici, Ioan Lăpădatu, dr. Vas. Glodariu ș. a.

„**Carte de cărtece pentru tinerimea școlară de ambe sexele**, de Ioan Dariu, cu multe ilustrații. Brașov 1900, edit. H. Zeidner. 168 pag. prețul 50 fl.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-lui Ioan Miclea preot în Buzd. Am primit și ți-am răspuns prin o cartă postală.

D-lui Amos Franc, preot în Baros-Benedek, am primit partea I, trimite și a II-a, despre ceea-ce ne scrii, fi numai în acceptare, căci va urma cu totă siguranța.

Abonentului nostru Nr. 1392. Ești de tot nerăbdătoriu, i-am scris se-ți trimite și vei primi de sigur numai nu fi necredincios.

D-lui A. P. în Ch. Novela „frumoșă satului” se va publica în numărul următoriu.

D-lui Ieronim Slăvocă, preot în Ilva-mare. Am dispus ca se ți-se trimetă „Revista” de pe a. c. după cum ai cerut în epistolă.

Juventus ventus. S'a primit și se va publica în unul din numărul următoriu.

D-lui D. D. Popa în Iași. Vă-am trimis și Nrul 1-2 din „Revista Ilustrată” a. III.

D-lui Teodor Dosa, preot în Petroșan. Trimite 50 fileri și-ți vom espeda franco portretul Metropolitului Șulț.

D-lui I. Sc. în O.-M. Poesia „Și mai dă că nu-s poet” se va publica. Ofertul d-v. ne convine și noue dar ne stau nescări pedeci în cade, din care cauză cu regret trebuie se mărturisim, nu-l putem esecuta.

D-lui Iacob C. Domșa în Pețulca. Cu regret trebuie se vă spunem, că nu putem... venind timpuri mai bune, atunci da.

Di. d. rot. Poesia „*Fără milă*” se va publica. „*Dragostea de țără*” nu.

Nebuna. Cu omeni ce se sfiese de a ne împărtăși adevăratul lor nume, și nu îi cunoșcem, nu putem sta de vorbă.

D-lui T. B. în Bistrița. Primit, se vor publica.

D-lui S. P. S. în S. Am primit poesie și o vom publica în numărul următoriu.

D-lui A. B. V. în V. Am primit poema trimisă și vom începe publicarea ei în numărul următoriu.

D-lui I. N. Pop în Cluj. Din partea d-lui I. P. Barna din B. S.-Mie-lăuș suntem autorisăți de a-ți împărtăși multe salutări și gratulări pentru găcitură de șach din Nr. 3-4.

Numerii următorii se vor trimite numai celor ce și-au achitat abonamentele.

PRIMA TIPOGRAFIA ROMĂNEASCĂ
IN
NORD-OSTUL TRANSILVANIEI

Prin această fac cunoscut onoratului public, cumcă am înființat în Șoimuș (comitatul Bistrița-Năsăud) *un stabiliment tipografic* prevedut cu cele mai bune *mijloce tehnice*, aranjat după stilul cel mai nou, cu literile cele mai moderne, unde se primesc spre executare :

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ

Cărți și broșuri,
Foi periodice,
Bilete de logodnă,
Invitări la nuntă,
ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURI.

Compturi,
PREȚURI-CURENTE

Cuverte.

Bilete de înmormântare,
CIRCULARE.

Cu cele mai moderate prețuri.

Tipografia BACIU. Șoimuș.

Prețurile sunt foarte moderate.

Comandele se execută prompt și cu acuratețea.

Tipografia BACIU în Șoimuș
(Sajó-Solymos u. p. Nagy-Sajó).

La administrațiunea foiei
„Revista Ilustrată“
în Șoimuș, u. p. Nagy-Sajó
se află de vânzare :

Cum se fotografăm? — — — — —	cor. 1.—	Portretul metropolitului Șuluțiu pe	
Oglinda inimei poesit de G. Bugnariu —	— .50	carton de lucș — — — — —	cor. —.40
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția		Portretul lui George Barițiu pe car-	
de salon — — — — —	„ 10.—	ton de lucș — — — — —	„ —.20
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția		Castelul Peleș tablou pe hârtie de lucș	— .30
porală — — — — —	5.—	Novele și schițe de I. P. Reteganul —	„ —.70
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semes-			
trul I, elegant compactată — — — — —	„ 3.—		

Toți acei, cari comandă **tóte opurile de mai sus de-odată**, capetă un scădemânt dela prețul indicat.

Administrațiunea.